

[Einer-Jensen.]

ved paatager sig. Men naar alle Parter maa erkende, at det er rimeligt at omlægge Aaret, og at Arbejdsløshedskasserne ikke har Mulighed for at kunne bære denne Byrde, saa bør det ske. For det første er Staten ligesom Arbejdsløshedskassen og dens Medlemmer interesseret i denne Omlægning, og for det andet kommer Staten midt i den Krisetid, hvori vi befinder os, de arbejdsløse til Hjælp med en ekstraordinær Understøttelse, som saavist er i høj Grad tiltrængt. De Medlemmer, som har begyndt Understøttelsesaaret efter 1. Oktober, kan altsaa fortsat oppebære Understøttelse inden for det saakaldte Understøttelsesaar, Perioden fra 1. Oktober og fremefter, indtil de har opbrugt Understøttelsen, og medens de ellers først vilde være berettigede til Understøttelse igen den 1. April 1940, bliver de nu understøttelsesberettigede den 1. Oktober 1939. De arbejdsløse opnaar altsaa den store Fordel, at de, der i Dag har opbrugt deres vedtægtsmæssige Understøttelse og Fortsættelseskassehjælpen, pr. 1. Januar kan begynde paa en ny Periode, og de, der er midt i Perioden, kan fortsætte Perioden ud og begynde den nye Periode et halvt Aar tidligere end ellers.

Det er jo Meningen, at Loven skal træde i Kraft den 1. Januar, og da det vel ikke kan benægtes, at Omlægningen vil medføre et Merarbejde for Arbejdsløshedskasserne, henstiller jeg, at Forslaget gennemføres hurtigst muligt.

Med Hensyn til det af Det kommunistiske Parti stillede Forslag om Ændringer i Loven af 14. April 1937 skal jeg sige, at efter min Formening opfylder det foreliggende Lovforslag de i dette Forslag stillede Krav, hvorfor jeg vil anbefale, at de ærede Forslagsstillere trækker deres Forslag tilbage til Fordel for det af Socialministeren stillede Forslag.

Kjær: Da mit Partis Ordfører i Arbejdsløshedsspørgsmaalet, det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen, er forhindret i at være til Stede, skal jeg paa mit Partis Vegne sige nogle Ord om det foreliggende Lovforslag.

Jeg vil da begynde med at sige, at da Statsministeren i Begyndelsen af Oktober Maaned holdt sin saakaldte Trontale, nævnte han Arbejdsløshedsspørgsmaalet som et af Tidens store Spørgsmaal og dets Løsning som en af Tidens Hovedopgaver, og det skal indrømmes, at der var adskillig Baggrund for en saadan Udtalelse. I Maanederne, før den blev fremsat, var der blandt de organiserede Arbejdere i Juni ca. 74 000

arbejdsløse, i Juli ca. 78 000, i August ca. 74 000 og i September ca. 76 000, hvortil saa naturligvis kom et ikke ubetydeligt Antal uorganiserede. Og bedre er det naturligvis ikke blevet siden. I Oktober var der over 85 000 arbejdsløse blandt de organiserede og i November over 103 000. Lægger man dertil Tallet paa de uorganiserede, kommer man ganske sikkert op paa mindst 120 000. Jeg skal ikke her komme ind paa den saa ofte førte Diskussion om Procenterne og heller ikke paa en Sammenligning mellem dette og tidligere Aars Arbejdsløshed, selv om det i og for sig kunde være fristende. Jeg ønsker kun at nævne disse Tal og saa lade dem staa og tale deres eget særdeles tydelige Sprog. Alvoren deri vil næppe nogen underkende.

Statsministeren var, som sagt, ogsaa, da han holdt Trontalen, klar over, at der her laa et stort Spørgsmaal, der skulde løses. Men hvordan er det gaaet i de ca. 2½ Maaneder, der er gaaet, siden Rigsdagen kom ind? Der er blevet talt overordentlig meget om Arbejdsløsheden. Flertallet af de Talere, der fra Regeringspartiernes Side har taget Del i Finanslovdebatten, har været inde paa Spørgsmaalet, men de Herrer har, om man kan sige det saadan, holdt sig til Defensiven: de har undskyldt Regeringen, men ikke givet Udtryk for noget som helst Initiativ. Det samme kan efter min Opfattelse med lige saa stor Ret siges om Regeringen selv.

Fra den Side er man i de 2½ Maaned mødt frem med Forslag om noget Boligbyggeri, og hvornaar disse Forslag bliver gennemført, og hvor meget de vil komme til at betyde, det ved ingen, men jeg maa tilstaa, at nogen overvældende Tro paa Betydningen af dem har jeg ikke. Skal der komme virkelig Gang i Byggeriet med deraf flydende Nedsættelse af Arbejdsløsheden, maa det ske derved, at man skaber bedre Muligheder og lempeligere Vilkaar for det private Byggeri, end Tilfældet er i Øjeblikket.

Ud over dette har Regeringens Initiativ i Arbejdsløshedsspørgsmaalet været indskrænket til Forslaget om Anlæg af Cyklestier og saa det nu foreliggende Forslag. Om det første af disse Forslag havde jeg Lejlighed til at udtale mig forleden. Jeg skal i Dag nøjes med at sige, at det giver ikke en Times mere Arbejde, end man vilde kunne have faaet, dersom Forslaget ikke blev ophøjet til Lov. Det er beskæftigelsesmæssigt set Suppe paa en Pølsepinde, og en saadan Suppe plejer jo sædvanligvis at være tynd.

Og nu det foreliggende Forslag, hvad er det? Jeg skal senere sige lidt om dets